

Rozmanitosť nie je hrozba, ale dar

Nad láskou sme sa zamýšľali v rozhovore so sochárkou Janou Galaxia Brisudovou, ktorá v rámci svojej novej výstavy otvára dialóg o rôznorodosti a zároveň aj spolupatričnosti. Myšlienka rešpektujúcej jednoty a spájania je pre ňu podstatná, pretože ako vraví – všetci sme jedno.

Je láska hybná sila inšpirácie?
Láska? Jasné. Bez nej by nič nedávalo zmysel. Láska v akýchkoľvek podobách - partnerská, materinská, priateľská, rodinná, k sebe samému, ale aj k samotnej tvorbe a materiálom, s ktorými pracujem. Ako teraz, keď som skombinovala bronz a sklo, láska k protikladom, ktoré sa potrebujú. Tak ako u ľudí.

Rešpekt, láska a porozumenie nemajú hranice, pohlavie ani tvar.

Aké témy obsahuje vaša aktuálna výstava?
Chcem reflektovať súčasnú tému pohlaví, zjednotenia a spájania. Prostredníctvom krehkosti transparentného skla a hutnej pevnosti a stability „môjho“ bronzu vzniklo harmonické spojenie dvoch odlišných, no vzájomne sa dopĺňajúcich svetov. Práve túžba po spájaní a porozumení je základom lás-

ky medzi ľuďmi. Preto som aj do bronzových podstavcov zakomponovala a zašifrovala mužsko-ženské symboly v podobe kvetín, alebo tvarov a, samozrejme, prerod z orchidey na bodliak alebo naopak.

Prečo vás fascinuje bronz?

Bronz je čarovný materiál, je to chladný kov, ale vyžaruje z neho teplo a vieme ním vyjadriť aj nehu. Nie každý materiál má túto schopnosť. Ako keď niekto jemný vie prekvapiť silou a niekto tvrdý ukáže zraniteľnosť. To je pre mňa tiež umenie - dať tvar tomu, čo bežne len cítime.

Ovplyvňuje vás nejaký silný ženský príbeh alebo silná ženská umelkyňa?

Určite áno, je ich viac. Ženy ako Camille Claudel, Mona Hatoum, Jajoin Kusama alebo Louise Bourgeois. Napríklad Camille bola geniálna sochárka, ktorá v mladom veku očarila Rodina - nielen ako múza, ale aj ako rovnocenná umelkyňa. Ich vzťah bol vášnivý, no nerovný. Camille

Vo svojej novej tvorbe po prvýkrát použila fúkané sklo.

Jana Brisudová vo svojej tvorbe vždy spája súčasné témy a staroveké filozofické myšlienky.

Je poslednou žiačkou významného slovenského sochára Tibora Bartfaya a jednou z mála sochárok – žien, ktorá v súčasnosti intenzívne tvorí v bronz.

Do bronzových podstavcov zakomponovala a zašifrovala „mužsko-ženské symboly“ v podobe kvetín, tvarov, prerod z orchidey na bodliak alebo naopak.

zápasila s tým, že ju svet vnímal len ako tieň. Napriek talentu skončila na okraji a posledné roky života strávila v psychiatrickej liečebni, kde ju nechala zatvoriť jej rodina. Ale svoju vášeň pre tvorbu nikdy nezaprela. Alebo Louise, ktorá spracúvala cez svoje diela traumy z detstva, vzťah k otcovi a ženskú identitu. Jej monumentálne pavúky nie sú len sochy - sú to symboly matky ako ochrankyne. Tvorila až do smrti vo veku 98 rokov, neúnavne, provokatívne a s totálnou úprimnosťou.

Ak by ste mali nechať odkaz budúcim generáciám cez svoje umenie, aká by bola jeho hlavná myšlienka?

Že rozmanitosť nie je hrozba, ale dar. Že kreh-

Výstava He, She, They = We

Svojou najnovšou výstavou vzdáva Jana Galaxia Brisudová poctu Bořkovi Šípkovi, jednému z najvýznamnejších dizajnérov a architektov svojej generácie. Svetoznámy inovátor a vizionár zanechal nezmazateľnú stopu vo svete umenia svojou jedinečnou schopnosťou prepájať materiály, tvary a kultúry do fascinujúcich kompozícií. V galérii Dessewffy do 16. mája.

kosť a sila sa nevyklučujú - práve naopak, spolu tvoria rovnováhu, ktorá drží svet pokope. A že najdôležitejšie veci v živote - rešpekt, porozumenie a láska nemajú hranice, pohlavie ani tvar, ale majú obrovskú váhu. Ak moje sochy raz niekoho prinútia na chvíľu sa zastaviť a precítiť ľudskosť, čo nás spája... tak potom som netvorila zbytočne.

ME